

1. kapitola,

v níž Sany štěká s Karlem jako o závod

„Musíš štěkat!“

„Co že musím?“ zeptala jsem se rozhořčeně.

„Je to přece pes! Tak když se ho chceš na něco zeptat, musíš zaštěkat,“ vysvětlil mi malý Kony.

No to určitě! Ale vlastně můžu být ráda, že mě můj pětiletý brácha nenutí lézt pod konferenční stůlek a pošťkávat na našeho psa Karla odtamtud. Ani za nic!

Jenže už za dvě minuty jsem se plazila po čtyřech pod stůl, poněvadž jsem se Karla potřebovala zeptat, jestli by neměl chuť jít se mnou na procházku.

„Haf, haf,“ spustila jsem.

Karel, který vypadal jako kříženec bobtaila, zlatého retrívra a obrovské záchodové štětky v nadživotní velikosti, naklonil hlavu na stranu a upřeně se na mě zadíval. Ohlédla jsem se na brášku.

„Co je mu?“

„Zapomněla jsi říct prosím,“ vysvětlil mi.

Zasténala jsem, ale poslušně jsem prosebně štěkla ještě jednou.

Karel naklonil hlavu na druhou stranu.

„Tak co si myslíš o mém návrhu? Půjde?“ obrátila jsem se zas na Konyho.

V tu chvíli se rozlétly dveře. Samým leknutím jsem se o stůl praštila do hlavy. Do háje, budu mít parádní bouli. Může jít člověk s otřesem mozku na procházku do parku?

Moje kamarádka Liz na mě s úžasem pohlédla. „Proboha, co to tu vyvádíš?“

„Trochu si s Karlem povídáme,“ zakňučela jsem, hladila si hlavu a rozzlobeně pohlédla na psa.

„Sany, co je s tebou?“ pokárala mě Liz. „Máš přece schůzku s Theem!“

„No právě! A proto tu dřepím,“ vysvětlovala jsem zoufale.

„Aha. Sedíš tady pod stolem a štěkáš se psem jako o závod, protože máš schůzku s Theem?“ vyčítavě se podívala na mě, pak na Karla a věčně dodala: „Řekla bych, že z toho nic nebude.“

„Se štěkáním o závod anebo s Theem?“

Obrátila oči v sloup. „Teda poslouchej, jedno ti můžu říct docela jistě. Ta zamilovanost ti vůbec nesedí!“

„Abych mohla jít ven s Theem, potřebuju psa. Domluvili jsme se, že je půjdeme venčit. Já našeho, on toho jejich. Ale brácha mi ho nechce půjčit.“

„To není pravda, to jsem neřekl,“ vmísil se do hovoru malý Kony a energicky zavrtěl hlavou. „Jenom říkám, aby ses ho zeptala.“

Liz se na mě podívala: „No tak, zeptej se.“

„To jsem už udělala,“ bránila jsem se. „Copak jsi neslyšela, jak tu štěkám?“

Liz si klekla vedle mě, zašklebila se a zašeptala: „Ten mrňous tě fakt donutil štěkat na psa?“

Kývla jsem.

Zašklebila se ještě víc a zavrtěla hlavou.

„Prosím tě, pomoz mi,“ šeptla jsem. „Theo se tu objeví každou chvíli. Jestli nebudu mít psa, bude to děsně trapný.“

Liz přikývla, vylezla zpod stolu, vstala a obrátila se na mého brášku. „Poslyš, Kony, ráda bych si teď s tebou popovídala o Karlovi.“

„O Chlupáčovi,“ opravil ji. Důsledně na tom jméně trval.

Do pokoje vešel můj druhý brácha, Liz si ho nevšimla. Přiblížil se k ní zezadu a nafoukl se jako King Kong, co každou chvíli zaútočí. Zdvihl paže do výše, prsty na rukou napodobil pařáty a vycenil zuby. Nejspíš chtěl vypadat hrozivě, ale působil směšně.

Celá léta jsem skálopevně přesvědčená, že my dva nemůžeme být pokrevní příbuzní, i když moji rodiče na tom urputně trvají. Kony je údajně moje dvojče. Tenhle ohromný, tupý a nemožný člověk se taky jmenuje Kony. Máme totiž v rodině malého Konyho a velkého Konyho. To kvůli K-úchylce mého otce. Jmenuje se Konrad a my jsme Kornblumovi. Nedopatřením se oženil se Zuzanou a snažil se to napravit tím, že trval na tom, aby jména všech jeho dětí začínala na K. Ovšem skutečnost, že se oba moji bratři jmenují Kony, není způsobená tím, že by snad tátovi už při druhém synovi došla mužská křestní jména na K. Je to tím, že můj malý bráška, který se vlastně jmenuje Kornelius, chce, aby se i jemu říkalo

Kony. Stejně jako velkému bráchovi, jehož jméno zní Konstantin. A tak máme v rodině velkého Konyho a malého Konyho.

Já se jmenuju Kasandra, jenže máma mi hned odmalíčka začala říkat Sany. Jasně, byla to od ní zlomyslnost a táta mohutně protestoval. Jenže neměl šanci, máma neustoupila ani o krok, a při tom zůstalo. Říkají mi Sany. Mým hlavním životním cílem je být co nejdřív dospělá, abych mohla tuhle rodinu se změtí jmen konečně opustit.

Liz se otočila, ale vůbec se nepolekala. Přeměřila si mého bráchu od hlavy k patě a podotkla: „Jak vtipné! To jste se učili včera ve školce?“

„Mně to teda připadalo děsně vtipné!“ zvolal malý Kony.

Velký Kony byl zjevně zklamaný, ale snažil se zachovat tvář. „Nemohl jsem přece tušit, že jsi ztratila veškerý smysl pro humor.“

Malý Kony nadšeně poskakoval. „Já jsem smysl pro humor neztratil, hele, uděláme to ještě jednou. Ale tentokrát musí Liz ječet!“

Vylezla jsem vztekle zpod stolku. „Ne Liz, já budu ječet! A děsně nahlas, jestli okamžitě nezmizíte!“

Všichni tři se na mě podívali, celí zkoprnělí.

„Teda, až na Liz. A na Kornelia. A taky na Karla. Ale Konstantin ať kouká vypadnout!“ opravila jsem se.

Velký Kony zavrtěl hlavou. „Máš nepřiměřené reakce, Sany, nemyslím, že by ti zamilovanost svědčila.“

„Starej se o sebe a mě nech na pokoji.“

Konstantin chlácholivě zdvihl ruce do výšky: „Jasně, to je dobrý. Chtěl bych jen tvůj seznam.“

„Jaký seznam?“

„No ten, co je v něm 1000 důvodů, proč se nezamilovat.“

„Ty máš něco takového?“ Liz na mě vykulila oči.

Zapřít se to už nedalo, a tak jsem jen pokrčila rameny.

„Jednalo se o takový experiment.“

„A že zrovna ty ho potřebuješ?“ obrátila se Liz nevěřičně na mého bráchu.

„No jo, jsem teď jiný člověk,“ prohlásil Kony, nedbale se usadil na gauč a zahájil dlouhou patetickou přednášku: „Odřeknu se lásky a žen.“ Jakoby na obranu zdvihl ruce a pokračoval: „Ne, nehořekujte, nenaléhejte na mě, mé rozhodnutí je nezvratné. Ten starý Kony, co obletoval všechny holky a dobýval jejich srdce, už neexistuje. Je mi líto.“

„Přesněji řečeno, ani nikdy neexistoval. Byl tu jen blbec Kony, a ten tu je bohužel ještě pořád!“ skočila jsem mu do řeči, stáhla ho z gauče a strkala ke dveřím.

Liz nevycházela z údivu. „Ty že už nechceš mít nic společného s holkama? Kdo ti to má věřit?“

„Všichni tomu uvěří,“ zaprskala jsem. „A rádi!“ Teď v žádném případě nemůžu dopustit, aby vypukla diskuze o Konyho milostném životě. Na programu jsou důležitější věci. Za chvíli se tu zastaví Theo.

Vystrčila jsem Konstantina ze dveří. „Seznam leží nahore na mém stole. Vem si ho. A ty, Liz, poslouvej, jsem v děsném stresu. Potřebuju vodítko, psa a dost odvahy, abych dokázala vyjít tady z těch dveří. A to co nejdřív. Pomoz mi!“

Než mohla odpovědět, zařval seshora Konstantin: „Hele, venku před barákem stojí nějaký kluk s čoklem. Nevíte o tom něco?“

„Theo!“

Najednou mně bylo děsně horko, podlomila se mi kolena. Pevně jsem Liz stiskla paži. „Viděl něco?“ křikla jsem na Konyho.

„Pár macešek, trávník, a možná i naše maliny. Ale s tím si nejspíš hlavu lámat nebude.“

„To ne, myslela jsem ten děsný binec tady kolem.“ Začala jsem propadat panice. Před Theem bych se rozhodně nerada blamovala.

„To sotva, ledaže je Bystrozraký a vidí skrz beton,“ uklidňoval mě Kony.

Mozek se mi změnil v blátivý pudink, nenapadala mě jediná jasná myšlenka.

„Panebože, co mám dělat? Nejlepší bude, když půjdeš za ním, Liz. Vlastně ne, já půjdu za ním. Jak vypadám? Sakra, ale to nejde, bez psa nikam nemůžu.“

Liz mě na uklidněnou objala.

Mrňous Kony si mě ustaraně prohlížel. „Ona má vzteklinu?“ zeptal se Liz. „To jí ale nemůžu půjčit Chlupáče, ještě by ho mohla nakazit!“ Objal psa oběma rukama a táhl ho ven.

Roztomilé, opravdu roztomilé. Zbožňuju celou svoji rodinu!

„Neboj,“ zavrtěla Liz hlavou. „Je jenom zamilovaná.“

„Páni,“ užasl Kornelius. „To je ještě horší než vzteklin, vid!“

„No, ne tak docela,“ odpověděla.

„Ale jo, mrňous má pravdu,“ ozvala jsem se.

Kornelius byl dítětem činu. Vstal a rozběhl se ke dveřím. „Nejlepší bude, když toho kluka budu varovat!“

„To nesmíš!“ zaječela jsem v panické hrůze.

Liz mě pustila, vyrazila za Konym, předhonila ho a s roz-

přaženýma rukama se postavila přede dveře. „Nikdo teď neopustí dům.“

„Ale jo, já. Musím ven, a rychle,“ zvolala jsem.

„Ty se nejdřív uklidniš, Sany. Myslíš, že to zvládneš?“

Nedokázala jsem ani přikývnout. A rozhodně jsem neměla pocit, že bych se mohla uklidnit! To ani náhodou! Od chvíle, kdy jsem se zamilovala do Thea, jsem jako vyměněná.

Tedy, na to, že jsem byla zamilovaná poprvé, jsem si vedla skvěle. Měla jsem všechny příznaky typické pro lásku, a to tak mohutné, že se mohlo jednat jediné o tu příslovečnou *velkou* lásku. Seznámili jsme se v parku, Theo tam venčil psa a já hledala Karla. To bylo perfektní. Měli jsme stejný zájem: psy. I když pro mě to byla novinka. Až do té doby jsem si psy držela spíš od těla. Ani ke Karlovi jsem moc nepřilnula, zdál se mi dost nervózní. Teď jsem ho najednou viděla jinýma očima. No ano, tady je vidět, co všechno zmůže láska. Znenadání se ze mě stal velký milovník zvířat. Jen Karlovi to bohužel zatím nedošlo, pořád přede mnou utíkal. Ale já ho nutně potřebovala, poněvadž Theo navrhl, že spolu půjdeme venčit psy.

„Liz, dělej něco,“ žadonila jsem.

Liz se obrátila na malého Konyho. „Podáš teď vodítko a připravíš Karla na procházku, jo?“

Mrňous zavrtěl hlavou. „Tady žádný Karel není!“

Liz se na mě bezmocně podívala.

„Chlupáč,“ napovídala jsem pomocí rtů.

Ještě že umí odzírat. Pochopila. „A co takhle Chlupáče? Neměl by Chlupáč chuť jít se na chvílku proběhnout?“

Kony se rozzářil: „Jasně, zaběhnu pro vodítko.“

Za vteřinku stáli Kony a Karel po mém boku a hleděli na mě plni očekávání.

„Co je?“ zeptala jsem se nejistě.

„Jdu s vámi,“ rozhodl malý Kony. „Kdybys přece jen měla vzteklinu, tak budu všechny varovat.“

Zhluboka jsem se nadechla a podívala se na Liz.

Liz se rovněž zhluboka nadechla a podívala se na Konyho. Pak na mě krátce mrkla a sklonila se k němu: „Vyprávěla jsem ti už někdy o svém strýci pirátovi?“

Konymu zasvítily oči.

Liz mu z ruky jemně vzala vodítko, podala mi ho a postrčila mě ke dveřím.

„Nemůžu jít ven. Určitě budu plácát nesmysly, budu se akorát blamovat.“

Liz kývla: „To ti věřím. Ale přesto to udělej.“

Otevřela dveře a vyšoupla mě z domu. Pak za mnou zabouchla.

Stála jsem venku a jako hypnotizovaná jsem koukala na kluka před domem. Theo.

Usmál se na mě. „Ahoj, Sany! Kde máš psa?“

Co je to za otázku? Podívala jsem se na vodítko ve své ruce a ohmatávala ho pohledem. Druhý konec, doufám že se psem, zjevně zůstal v domě. Vrátila jsem se, zaklepala, dveře se rozlétly a kdosi Karla vystrčil ven. Překvapeně se rozhlédl, ale zůstal vedle mě.

Theo se zasmál. „Tak, a můžeme vyrazit.“

Poněvadž jsem ze sebe nedokázala vymáčkout ani slovo, jen jsem kývla. To je fakt horor. Jako přimrazená jsem zůstala stát přede dveřmi.

„Teda, jestli máš odvahu opustit váš pozemek a vydat

se do světa, mohli bychom se trochu projít v parku,“ navrhl Theo.

Polkla jsem, knedlík v krku se mi uvolnil.

„Nesmíme to celé uspěchat. Dneska zůstanu stát tady nahoře. Zítra sejdu po prvním schůdku. A do konce týdne bych to mohla zvládnout až k brance.“

Theo se zasmál, pak zvážněl a řekl: „Nemáš snad chuť jít se se mnou projít?“

Tělem mi projelo leknutí.

„Ale mám,“ zvolala jsem, a už jsem brala schody po dvou a běžela k němu.

Karel nebyl na tak prudký pohyb připravený, škobrtl o své vlastní nohy a já ho celou cestu vlekla za sebou. Pak konečně i Karel pochopil, jak se věci mají, vzpamatoval se a vyrazil. Ale jak! Bleskurychle kolem mě prolétl. Držela jsem se křečovitě vodítka a pokoušela se udržet se psem krok. Jenže jsem neměla šanci. Teď pro změnu vlekl Karel za sebou mě. Prosvištěla jsem kolem Thea. Smůla. První schůzku jsem si představovala trochu jinak.

Pes si to pelášil ulicí, já vrávorala za ním a pokoušela jsem se smířit s tím, že Thea už nikdy nevidím. Snažila jsem se odhadnout, na jakou světovou stranu jsme se to vydali a kdy budeme na hranicích. A hlavně na kterých, abych zmobilizovala své příslušné znalosti cizích jazyků.

Po chvíli mě však Theo dohonil, hmátl po vodítku a přinutil Karla, aby se zastavil.

2. kapitola,

v níž chce Kony založit klub

Moje ségra Sany je beznadějný případ. Oknem jsem viděl, jak s Karlem profrčela kolem kluka svých snů. Takhle z toho přece nikdy nic nebude.

„Myslím, že jsi ve špatném pokoji,“ zaznělo za mnou.

„Já vím.“

„Aha. Hledáš něco?“

„Jo!“

„Mám ti pomoci? Na hledání jsem fakt dobrý,“ nabízel mi můj malý bráška. „Věděl jsi, že Liz má strejdu, co je pirát?“

„Ona ti o něm vyprávěla?“

„Jo. A já teď budu taky pirát.“

„A jak se člověk stane pirátem?“

„Musí najít poklad.“

„No tak hodně štěstí.“ Pohroužil jsem se do hromady papírů na Sanině stole, ale seznam ne a ne najít.

Od té doby, co je ségra zamilovaná, je mnohem neporádnější. Jestli to takhle půjde dál, tak za týden se tu člověk dostane nanejvýš za dveře.

„Hledáš taky nějaký poklad?“ zeptal se mrňous.

„Jo.“

„Tak to hledáš blbě. Poklady jsou vždycky zakopané v zemi!“

Zasténa jsem. „Hele, co bys řekl tomu, že já budu hledat tady, a ty venku na zahradě?“

Kornelius nadšeně vyskočil a vyběhl ven.

Konečně jsem objevil Sanin seznam a vrátil se k sobě. Pročetl jsem si její důvody, proč by se člověk neměl zamilovat, tu a tam jsem něco škrtl, jinde něco přidal a teď jsem čekal na Felixe a Kaie. Slíbili, že přijdou, už dávno tu měli být.

Vtom mi někdo zabušil na dveře. Otevřel jsem a Kai mi podal hrst země se špinavými cibulkami narcisů. „To ti posílá tvůj bráška. Tvrdí, žeš to prý hledal.“

Užasle jsem si od něj vzal odpornou kupku a položil ji na stůl.

Felix se mi uvelebil na posteli. „Tak co se děje, že to tak spěchá?“

„Založíme klub,“ oznámil jsem.

„To je bezva nápad!“ vyhrkl Kai nadšeně. „Budeme nosit odznak, a pak potřebujeme ještě hymnu a tajnou přísahu.“

„Jo, klidně,“ mávl jsem rukou. „Každý zaplatí do klubové pokladny jedno euro a rozjedem to. Bude to klub pro...“

„A taky musíme mít klubovnu,“ vpadl mi Kai znovu do řeči. „A stanovit otvírací dobu. Možná i klubové noviny...“

„Klub je blbost! Kromě toho chci nejdřív vědět, co za klub to bude,“ vmísil se do řeči Felix.

„Jo, jasně,“ zvolal Kai. „Ještě jsi nám ani neřekl, o co půjde.“ Obrátil se na Felixe. „Ale vlastně je to fuk. Hlavně že budeme mít klub. To se mi zdá fakt dobrý.“

Kývl jsem. „Tak teda, jste pro?“

„Ne! Nejdřív bych rád věděl, o co půjde,“ trval na svém Felix.

„Co třeba psí klub?“ navrhoval Kai.

„Ne, nic takového,“ zavrtěl jsem hlavou, „bude to klub pro...“

„Našel jsem ještě další poklad!“ Ve dveřích se náhle objevil Kornelius a triumfálně mával zabláceným gumákem. „Ale nesmíš si myslet, že se s tebou budu dělit o všechny svoje poklady, Kony. Dnešek je výjimka!“

Zasténal jsem. „To je skvělé, díky.“ Postavil jsem gumák vedle cibulek.

Mrňous se obrátil na Kaie: „Stal jsem se totiž pirátem!“

Kai se rozzářil: „Založíme pirátský klub?“

„Jo, bezva!“ zajásal Kornelius.

„Ne,“ vyjekl jsem.

„Jsme snad ve školce nebo co?“ zasténal Felix.

„Co je?“ divil se Kai.

„Já ale chci pirátský klub,“ trval na svém Kornelius.

„Tak dobrá, Kony, dobře poslouchej: „Ty budeš vrchním pirátem a tvým úkolem je – najít hodně pokladů.“

„Tady v tvém pokoji?“

„Ne, na zahradě!“ vystrčil jsem ho ze dveří. „Nejlepší poklady jsou vždycky venku.“